

ČARLS BUKOVSKI

DVA MEKO KUVANA JAJA

Ušao sam u zgradu *Timesa*. Dve godine sam studirao novinarstvo na gradskom koledžu u Los Angelesu. Zaustavila me je jedna mlada dama za pultom.

- Da li vam je možda potreban reporter? – upitao sam je

Ona mi pruži odštampani obrazac.

- Molim vas, popunite ovo.

U većini novinskih kuća, u većini gradova situacija je ista. Angažuju te zato što si slavan ili zato što imaš vezu. Ipak sam popunio formular. Napisao sam podatke o sebi. Zatim sam izašao i krenuo niz Spring strit.

Bio je vreć letnji dan. Počeo sam da se znojim i da osećam svrab. Svrbelo me je među nogama. Svrab je postao nepodnošljiv. U hodu sam se češao. Nikad neću biti reporter, nikad neću biti pisac, nikad neću naći dobru žensku, ništa drugo ne znam nego da hodam naokolo i da se češem kao majmun. Požurio sam do kola koja sam osta vio na Bunker Hillu.

Jan nije bila kod kuće. Otišao sam ukupatilo i svukao se do gole kože.

Zario sam prste među noge i našao nešto. Izvukao sam to na svetlost dana, stavio na dlan i pogledao. Bilo je belo i imalo me mnogo sićušnih nožica. Micalo se. Opčinilo me. Onda je odjednom skočilo na podne pločice u kupatilu. Zacrveneo sam se. Još jedan brzi skok i nestalo je. Verovatno se vratilo u moje stidne dlačice! Smučilo mi se i razbesneo sam se. Počeo sam da tražim tu životinjicu. Nisam mogao da je nađem. Želudac mi se podigao. Povratio sam u WC šolju i ponovo se obukao.

Apoteka nije bila daleko. Za pultom su stajali baba i starac. Prišla mi je baba.

- Ne, hteo bih s njim da porazgovaram.

- O – otelo joj se.

Prišao mi je starac. Bio je to apotekar. Izgledao je vrlo čisto.

- Ja sam žrtva nepravde – rekao sam.

- Molim?

- Čujte, imate li nešto protiv...

- Protiv čega?

- Protiv pauka, buva... mušica, gnjida...

- Protiv čega?

- Imate li nešto protiv picajzla?

Starac me gadljivo odmerio.

- Pričekajte me ovde – reče i ode po nešto ispod kraja pulta. Vrativši se, pružio mi je zeleno-crnu kutijicu stojeći podalje od mene. Ponizno sam je primio i pružio mu novčanicu od 5 dolara. Sitniš mi je vratio daleko ispruženom rukom. Baba se povukla u ugao apoteke. Osećao sam se kao lopov u pljački banke.

- Čekajte još malo – rekoš starcu.

- Šta je opet?

- Trebaju mi i prezervativi.

- Koliko?

- Pa, jedan paketić, pet, šest komada.

- Običnih ili podmazanih?

- Molim?

- Običnih ili podmazanih?

- Dajte mi podmazane.

Starac mi je oprezno pružio prezervative, a ja njemu lov. Opet mi je uzvratio sitniš daleko ispruženom rukom. Izašao sam. U hodu sam izvadio sve prezervative i pogledao ih, a onda ih bacio u slivnik.

Čim sam se vratio u stan, svukao sam se dogola i pročitao uputstvo. U uputstvu je pisalo da se mast nanese na ugrožene delove tela pa da se onda čeka 30 minuta. Upalio sam radio, našao neku simfoniju i istisnuo sadržaj tube. Mast je bila zelena. Temeljno sam je namazao. Onda sam legao na krevet i pogledao na zidni sat. Trideset minuta. Dođavola, što mrzim te picajzle, čekaću ceo sat. Nakon 45 minuta počelo je da me peče. Potamaniću ja vas sve do jednoga, pomislio sam. Sve me je više peklo. Prevrnuo sam se na krevet i stisnuo šake. Slušao sam Betovena. Slušao sam Bramsa, junački se držao. Nekako sam izdržao sat vremena. Natočio sam vodu u kadu i skočio u nju da sperem mast sa sebe. Kad sam izašao iz kade, nisam mogao da hodam. Međunožje me je peklo, jaja su me pekla, trbuh me je pekao, koža mi je bila jako crvena, kao u orangutana. Pošao sam sasvim lagano do kreveta. Ali, bar sa potamano picajzle, gledao sam kako ih voda odnosi. Kad se Jan vratila kući, previjao sam se na krevetu. Stajala je predamnom i gledala me.

- Šta ti je? – upitala me.

Prevrnuo sam se i opsovao.

- Ti jebena kurvetino! Pogledaj šta si mi napravila.

Skočio sam na noge i pokazao joj svoje međunožje, trbuh i muda. Muda su mi visila, crvena i bolna. Kurac je bio upaljen.

- Bože! Šta je to?

- Zar ne znaš? Zar zaista ne znaš? Ja se nisam ni sa kim drugim ševio. To sam od TEBE dobio. Ti si prenosnik, zaražena droljo!

- Šta?

- Picajzle! Picajzle! Dobio sam od tebe picajzle!

- Ne. Ja nemam picajzle. Valjda ih ima Žeraldina.

- Kako?

- Prenočila sam kod Žeraldine. Sigurno sam ih dobila sedeći u njenom WC-u.

Bacio sam se opet na krevet.

- Ma, nemoj da mi prodaješ takve pizdarije. Idi bolje kupi neko piće! U ovom jebenom stanu nema ni kapi alkohola!

- Ali, nemam love.

- Uzmi iz mog novčanika. To bar znaš kako se radi. I požuri! Donesi mi nekakvo piće! Skapaću od žeđi.

Jan je otišla. Čuo sam je kako silazi niz stepenice. Na radiju su svirali Milera.

Kad sam se sutradan ujutro probudio, bilo mi je mučno. Jedva da sam mogao noću da spavam pokriven čaršavom. Ipak, činilo mi se da je upala malo splasla. Ustao sam, povratio i pogledao se u ogledalo. Dobro su me udesili. Loše mi se piše.

Ponovo sam legao u krevet. Jan je hrkala. Nije glasno hrkala, ali je hrkala postojano. Tako nekako zamišljam da prase hrče. Skoro bi se moglo reći da rokće. Pogledao sam je i pomislio s kim ja to živim. Imala je malen prćast nos, a plava kosa poprimala joj je sve više »mišiju boju« kako je ona tvrdila, a zapravo je sedela. Lice joj se otromboljilo, dobila je podvaljak, bila je deset godina starija od mene. Jedino kad je bila našminkana i kad ne nosila visoke potpetice i suknju pripijenu uz telo, izgledala je dobro. Guzica joj je još bila čvrsta, kao i noge, a u hodu je pomalo njihala bokovima. Dok sam je sad gledao, nije izgledala baš bajno. Ležala je na boku i trbuščić joj se obesio. Ipak, bila je fantastična jebačica. Nisam znao za bolju jebačicu od nje. Reč je o načinu na koji je ona to primala. Ona je zarpavo doživljavala jebačinu. Čvrsto me je držala rukama, a isto tako čvrsto i picom. Većina jebačina nije bog zna šta. Obično je to mučan posao, kao kad se penješ uz vrlo strm i blatan breg. Ali sa Jan nije bilo tako.

Zazvonio je telefon. Zvonio je nekoliko puta pre nego što sam se iskobeljao iz kreveta i javio.

- Gospodin Kinaski?

- Da.

- Ovde uprava *Timesa*.

- Da?

- Razmotrili smo vašu molbu i želimo da vas uposlamo.

- Kao reportera?

- Ne, nego na održavanju i čišćenju zgrade.
- Dobro.
- Javite se večeras u 9 sati na južnom ulazu nadzorniku Bernesu.
- Razumem.
Spustio sam slušalicu. Telefon je probudio Jan.
- Ko je to bio?
- Dobio sam posao, a ne mogu ni da hodam. Moram večeras da se pojavim. Ne znam šta ću sada, do đavola!
Vratio sam se do kreveta kao kornjača koju boli dupe i izvalio sam se.
- Nešto ćemo već smisliti.
- Ne mogu ništa da obučem. Ne znam šta ću.
Ispružili smo se na krevetu i zagledali se u plafon. Jan je ustala i otišla ukupatilo. Kad se vratila rekla mi je:
- Imam ideju!
- Oho!
- Omotaću te gazom.
- Misliš da će to koristiti?
- Ko bog.
Jan se obukla i otišla do radnje. Vratila se sa gazom, selotejpom i bocom muškata. Izvadila je iz frižidera kockice leda, natočila nam je vino i pronašla makaze.
- Dobro, hajde sad da te oblepimo.
- Čekaj malo, na posao se moram prijaviti tek u 9 sati. To je noćni rad.
- Ali, ja bih htela da se malo vežbam. Hajde, idemo.
- Pa, dobro, do đavola!
- Podigni jedno koleno.
- Dobro. Samo polako.
- Evo, sad ćemo lepo ovako naokolo. Kao stari dobri ringišpil.
- Je li ti iko ikad rekao da si strašno smešna?
- Nije.
- Dabome da ti nije rekao.
- Eto, vidiš. A sad malo selotejpa. Pa još malo. Eto, tako. A sad, ljubavniče, podigni drugo koleno.
- Samo bez romantike, molim.
- Okolo, naokolo! I okolo, naokolo. Oko tvojih debelih nogu.
- I tvoje debele guzice.
- No, no, no, budi dobar, ljubavniče! Još malo selotejpa. I još samo malo. Sad ćeš opet da budeš kao nov!
- U majčinu!
- A sad da pređemo na jaja. Ta tvoja velika crvena jaja. Bićeš taman za Uskrs.
- Čekaj malo! Šta ćeš sad sa mojim jajima?
- Omotaću ih gazom.
- A nije li to opasno? Mogli bi mi smetati u stepovanju.
- Neće ti ništa škoditi. Ne boj se.
- Iskliznuće mi.
- Strpaću ih lepo u čauru.
- Daj mi pre toga još nešto da popijem.
Seo sam sa čapom u ruci, a ona je nastavila da me obmotava.
- Okolo, naokolo i okolo, naokolo. Sirota mala jaja! Sirota velika jaja! Šta su vam to učinili? Idemo lepo okolo naokolo, i okolo naokolo, i još jednom. A sad malo selotejpa. I još malo. I još malo.
- Pazi da mi ne prilepiš jaja za šupak.
- Blesavko! To ti nikad ne bih učinila, ipak te volim.
- Aha.
- A sad lepo ustani i prošetaj se. Pokušaj da šetaš.
Ustao sam i polako krenuo da šetam po sobi.

- Hej, nije loše! Osećam se kao evnuh, ali je inače sve u redu.
- Možda i evnusi nose nešto slično?
- Biće da nose.
- Kako bi bilo da ti skuvam dva meko kuvana jaja?
- Može. Mislim da ću preživeti.

Jan je stavila lonac s vodom na šporet i spustila u njega četiri jaja. Čekali smo da se skuvaju.